

121. Hvor Oberon lever.

(Af „Holger Danske Sange.“)

Niels W. Gade.

Andantino.

1. Hvor O - - be - ron le - ver, hin
Hjer - te - ri - gets Drot, og Ti - ta - - ni - a, Sy - ner - nes
Dron - - ning, jeg mød - tes paa Mor - ga - nas vid -
un - der - li - ge Slot med Ar - tur, hin her - li - ge Kon - ning.

2. Aarhundreder bortfløj, jeg mærked ej dertil, -
Da stod jeg en Kvæld ved en Kilde;
Jeg lytted til Vovernes underlige Spil,
De hvidsked saa venlige milde.
3. Jeg bøjed mit Hoved, jeg aned dog et Savn, -
End bar jeg Forglemmelsens Krone,
Jeg husked end ikke mit gamle danske Navn,
Sært rørte mig Bølgernes Tone.
4. Det var mig som de hvidsked, om hvad jeg havde glemt, -
Min Guldkrands var trillet i Voven, -
Brat vaagned hvert Minde, som i Sjælen var gjemt,
Om Danmark og Issefjordsskoven.
5. Forsvundet var Slottet, som Skyer for det hen, -
Og Skibet sig vugged paa Sandet;
Ud skjød jeg min Snekke, jeg sejled bort igjen,
Jeg sejled mod Fædrenelandet.